

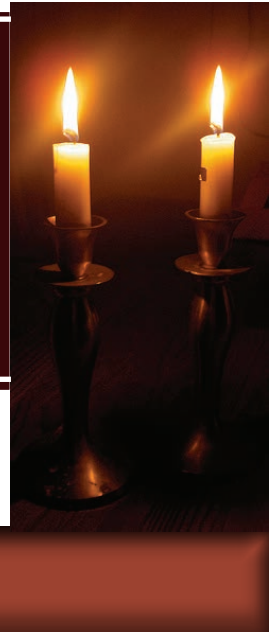
האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור השבת

שַׁבַּת בּוֹ תִּשׁוּבָה חלקו

אור הזוהר 384 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כן נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? אפשר לפרש, שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלף.

עוד מצאנו ענין למוד הזוהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידי), וז"ל, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה. כ

ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זוהר הקדוש (באגרת הרמח"ל): ... והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שאל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח פזה להסטרך אחרך נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בהשיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בלילה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזהר אפלו בזמן הלמוד הכללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זללה"ה). (נרים משה משפט הבה"ת אות יד) כ"א.

פלאי פלאות: מכאן יכולים להבין את גדל הכח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמד זהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה כלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה בב"א. כח גדול יש

על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה

בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה".

וצריך באור, מה פונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן יזכה להיות לאלף והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי ימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס' פסוק כב): "דועיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתינה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הפמות, ו"הצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות (כי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הכן איש חי והכסא מלך ז"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם פלנו נתחיל ללמד ולגרס בזהר, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל

נדפס בספר טעמי המנהגים, עיני הלולא דרשב"י. (כא) הערה: ר. ש. ו. והבנה לדברי רבינו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפ' "ויצא" ברענא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינו דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מהרח"ו בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפיו לעמת תורת הקבלה.

(כ) לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון: ... ולמדנו שם בחשק גדול ובאהבה גדולה ובשמחה ספר הזוהר עד ד' שעות מהלילה, ועמדנו לאכול, וחזרנו תיכף אחר האכילה לימודינו כפי שנתן הרב לכל אחד מהחברים שהיו שם ספר אחד של הזוהר. והיה חלקי ספר בראשית, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה וכו'. (אגרת מסע אור החיים הקדוש, כת"י אחד מתלמידי,

בזהר הקדוש שמתקן את כל העולם כלו. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה! האם נוכל לאמדם את כחו הרב! האם נוכל לדמין מה קורה ברקיע בעת למוד הזהר הקדוש! תרי זה אש להבת שלהבת שמנקה ומזכך את האדם ואת כל העולם כלו, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא

דשמיא בכל. השי"ת יעזר שנזכר לטהר לכבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ויקים בנו הבטחת הרעיא מהימנא: "בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

ערבה של שעה

רבתינו הפליגו בשבחה וערבה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" - זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין". רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באוני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה

ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחסמש שנה בימות החל"י. (עבודת, הנהגות ומעשים מצדיקי אמת בדורות האחרונים דרך צדיקים מכ"ק המקבל הצדיק רבי חיים סנואני זצוק"ל, ומכ"ק המקבל רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל).

לקט מן הספרים הקדושים על קדושת ועונג השבת

- ושלחן ערוך ומטתו מוצעת מלאך טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו (שבת קי"ט:).
- יג) כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שתי הקב"ה במעשה בראשית (שבת קי"ט:).
- יד) אמר להם הקב"ה לישראל בני לוו עלי וקדשו קדשת היום והאמינו בי ואני פורע (ביצה ט"ו:).
- טו) כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים חוץ מהוצאות שבתות (ביצה ט"ז:).
- טז) נשמה יתרה נותן לו הקב"ה לאדם ערב שבת ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו (ביצה ט"ז:).
- יז) אלו היו ישראל משמרין שבת אחת כתקונה מיד היה בן דוד בא (ירושלמי תענית א א).
- יח) לא דומה אור פניו של אדם כל ימות החל כמו שהוא דומה בשבת (ב"ר י"א, ב).
- יט) בקש הקב"ה לגנוז האורה וחלק כבוד לשבת (ב"ר י"א, ב).
- כ) אברהם שאין כתוב בו שמירת שבת ירש את העולם במדה, אבל יעקב שכתוב בו שמירת שבת ירש את העולם שלא במדה (ב"ר י"א, ח).
- כא) כנסת ישראל היא בן זוג לשבת (ב"ר י"א, ט).
- כב) אם מקבלים בניך [כנסת ישראל] את השבת נכנסים לארץ ואם לאו אין נכנסין (ב"ר מ"ו ז).
- כג) אם משמרין ישראל את השבת כראוי אפלו יום אחד בן דוד בא, למה, שהיא שקולה נגד כל המצוות (שמו"ר כ"ה, ט"ז).
- כד) מצינו בתורה נביאים וכתובים ששקולה שבת נגד כל המצוות (שמו"ר כ"ה, ט"ז).

- כבוד שבת ושכר הגדול של שומרי שבת משר"ס, מדרשים, זהר הקדוש והפוסקים
- א) כל המקיים ג' סעודות בשבת נצול מג' פרעניות, מחבלו של משיח, ומדינה של גיהנם, וממלחמת גוג ומגוג (שבת קי"ח:).
- ב) כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים (שבת קי"ח:).
- ג) כל המענג את השבת נותנין לו משאלות לבו (שבת קי"ח:).
- ד) כל המשמר שבת כהלכתה אפלו עובד עבודה זרה פדור אנוש מוחלין לו (שבת קי"ח:).
- ה) אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהן אמה ולשון (שבת קי"ח:).
- ו) אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין (שבת קי"ח:).
- ז) ברכת ד' היא תעשיר זו ברכת שבת (ירושלמי ברכות ב ח).
- ח) מאן דיוף שבתא פרעין שבתא (שבת קי"ט:).
- ט) עשירים שבשאר ארצות במה הן זוכין, בשביל שמכדין את השבת (שבת קי"ט:).
- י) מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף, אומר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף, אומר לו תן לנו הימנו, אומר לו כל המשמר את השבת מועיל לו (שבת קי"ט:).
- יא) כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו ב' מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עונך (שבת קי"ט:).
- יב) ב' מלאכי השרת מלוין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע, וכשפא לביתו ומצא נר דלוק

ובהנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאלה שיבנה בב"א...
 כג) (עץ חיים - הקדמת מוהר"ו זיע"א על שער ההקדמות) "הם רזי התורה דבריהם כחלי אש להבת שלהבת".

- בה** בעת שאדם שומר את השבת גוזר גזרה והקב"ה מקימה (שמור"ר כ"ה, ט"ז).
- בו** בזכות שני דברים ישראל מתחטאים לפני המקום, שבת ומעשרות (תנחומא פרשת ראה).
- בז** אין ישראל נגאלין אלא בזכות שבת (ויק"ר ג, א).
- בח** לא נתתי לך השבת אלא לטובתך, אתה מקדש את השבת במאכל ובמשתה ובכסות נקי ומהנה את נפשך ואני נותן לך שקר (אסתר רבה ז).
- בט** כיון שראה אדם שכחו של שבת התחיל משורר עליה להקב"ה שבח ומזמור (קה"ר א ג).
- ל** כבוד שבת עדיף מאלף תעניות, דכבוד שבת דאורייתא ותענית דרבנן (תנחומא בראשית ג).
- לא** כשם שלמד שבת זכות על אדם הראשון, כך למד על קנין (תנחומא בראשית י).
- לב** לפיכך אין מתפללין בשבת י"ח [ברכות] שאם יהיה לו חולה בתוך ביתו נזכר ברופא חולי עמו ישראל והוא מצר והשבת נתנה לישראל לקדשה לענג ולמנוחה ולא לצער (תנחומא וירא א).
- לג** גם המתים יודעין יום השבת (תנחומא תשא ל"ג).
- לד** בזכות ב' דברים ישראל מתחטאין לפני המקום בזכות שבת ובזכות מעשרות (שם ראה י"א).
- לה** בכל יום היה ריחו של המן נודף, ובשבת יותר, בכל יום היה מצלהב כזהב ובשבת יותר (מכילתא בשלח ט"ז).
- לו** אם תזכו לשמר את השבת עתיד הקב"ה לתת לכם ג' מועדים פסח, עצרת, וסוכות (מכילתא בשלח ט"ז).
- לז** אם תזכו לשמר את השבת עתיד הקב"ה לתן לכם ו' מדות טובות, ארץ ישראל, עולם הבא, עולם החדש, מלכות בית דוד, כהנה, ולויה (מכילתא בשלח ט"ז).
- לח** אם תזכו לשמר את השבת תנצלו מג' פרעניות, מיזמו של גוג ומגוג, ומחבלו של משיח, ומיום הדין הגדול (מכילתא בשלח ט"ז).
- לט** מי שמשמר את השבת מרחק מן העברה (מכילתא בשלח ט"ז).
- מ** יום שבת שקול כנגד כל מעשה בראשית (מכילתא יתרו כ).
- מא** שבת מעין קדשת העולם הבא (מכילתא תשא ל"א).
- מב** השבת מוספת קדשה לישראל (מכילתא תשא ל"א).
- מג** כל המשמר השבת כאלו עשה השבת (מכילתא תשא ל"א).
- מד** כל המשמר שבת אחת כתנה מעלה עליו הכתוב כאלו שומר שבתות מיום שבא הקב"ה את עולמו עד שיחיו המתים (מכילתא תשא ל"א).
- מה** אין שבת בטלה מישראל, וכן בכל דבר שמסרו ישראל נפשם עליו, כגון שבת ומילה נתקיים בידן ואין נטלין (מכילתא תשא ל"א).
- מו** כיון שנדלדלו ישראל מן המצוות, לא עמדה להם אלא זכות שבת (מכילתא דרשב"י תשא י"ז).
- מז** בני סוריא חיים בזכות שהם מכבדים יום טוב ושבתות (פסיקתא רבתי כ"ג).
- מח** כל שהוא מתענג בשבת, שואל, והקב"ה נותן לו משאלותיו (פסיקתא רבתי כ"ג).
- מט** בטלתם כל הדברות, אפלו דבר אחד אם קימתם אני סולח לכם, ואיזהו הדבר, יום השבת (שם כ"ח).
- נ** כל המברך על היין בלילי שבתות, מאריכין לו ימיו ושנותיו (פרקי דר"א י"ח).
- נא** בזכות יום השבת נצול אדם מדינה של גיהנם (שם י"ט).
- נב** כל המענג את השבת כאלו הוא מכבד להקב"ה (תדבאר"ר כ"ו).
- נג** התנה הקב"ה עם אברהם, שבזכות מילה ושבת אין בניו יורדין לגיהנם (אגדת בראשית ל"ד).
- נד** אם שמרתם גרות של שבת, אני מראה לכם גרות של ציון (ילקוט בעלותך תשי"ט).
- נה** כל ימות השנה יורדי גיהנם נדונין, ובשבת ובמוצאי שבת עד שהסדרים נשלמים אינם נדונים (ילקוט איוב תתקנ"ו).
- נו** כד אתקדש יומא במעלא שבתא, סכת שלום שריא ואתפריסת בעלמא (זוה"ק בראשית מ"ח).
- נז** כל שיטא יומא מתברכאן מיומא שביעאה (זוה"ק שמות ס"ג).
- נח** ג' קדשות בעולם קדשת הקב"ה, קדשת שבת, וקדשת ישראל (אותיות דר"ע ש).
- לחלן מספר הזהר הקדוש בענין "שבת":
- א** באדם ובבהמה הקפידה תורה שיעבר עליהם שבת אחת, באדם ברית מילה לח' ימים, ובהמה ראוי להקריבה רק לאחר ח' ימים (ח"ג צ"א).
- ב** האמונה קשורה בשבת (ח"ג צ"ד):
- ג** אש הקדשה עם השבת אחוזים זה בזה (ח"ג רנ"ד):
- ד** שבת מגין מכל סטרין בישין (תק"ז מוזח קס"ח):
- ה** כל הבריאה היתה תלוי ביום השבת (ח"א ה):
- ו** בשבת מתברכין כל ו' ימי השבוע (ח"ב ס"ג):
- ז** כל הברכה שלמעלה ושלמטה ביום השביעי תלויים (ח"ב פ"ח):
- ח** בשבת מתמלאים ברכה בכל העולמות (ח"ג צ"ד):
- ט** אם ישראל הוו מקימין שבת אחת כהלכתן מיד הוו נגאלין (תק"ז תיקון כ"א ג"ז):
- י** אפלו הרשעים שבגיהנם מכתרין הם ביום השבת ושוקטין ונוחין (זוה"ק בראשית כ"ב).

- יא**) בַּשְּׁבֶת אֵינוֹ שׁוֹלֵט לֹא הַגִּיהֶנֶם וְלֹא הַמַּמְנִים שְׁלוֹ (תיקוני זוהר תיקון כ"ד ס"ט, זוהר"ק ח"ב פ"ח: ק"ל).
- יב**) בַּשְּׁבֶת נַחִים רְשָׁעִים שְׁבֻגֵיהֶנֶם (ח"ג צ"ד:).
- יג**) מְקוֹם מִיָּחָד בְּגִיהֶנֶם לְמַחְלָלֵי שְׁבֵתוֹת (ח"א י"ד:).
- יד**) הַמוֹצֵא מִפְּנֵי דְבוּרֵי חַל בַּשְּׁבֶת מַחְלָל הַשְּׁבֶת (ח"ב ס"ג, תיקוני זוהר תיקון מ"ח פ"ח:).
- טו**) בַּשְּׁבֶת אֵין דִּין לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה (ח"ג רפ"ח:).
- טז**) בַּשְּׁבֶת כָּל הַדִּינִים נִכְפִּים (ח"ב פ"ח:).
- יז**) כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה דִירָה בְּלִבּוֹ לְהַקְבִּיָּה וּשְׂכִינְתּוֹ שְׂיוּכְלוֹ לְשָׂרוֹת עִמּוֹ בַּשְּׁבֵתוֹת, כֵּן הַקְבִּיָּה מְכִינָה לּוֹ דִירָה בְּעוֹלָם הַבָּא (זוהר"ח תיקון קל"ז).
- יח**) שְׁבֵת הִיא כְּלָה, וְלַעוֹלָם אֵין מְכַנִּיסִין אוֹתָהּ אֶלָּא בְּדִירָה מְתַקְנָת לְכַבּוּדָּהּ כְּפִי רְאוּיָהּ לָהּ (זוהר"ח רות כ"ג:).
- יט**) הַרְצִים לְדַרְשָׁה בַּשְּׁבֶת יֵשׁ הַיֵּכָל מִיָּחָד עֲבוּרָם (ח"ג רכ"ט:).
- כ**) כָּל מָה שְׂמוֹצֵא הָאָדָם עַל מְאָכְלִים וּמְשַׁקְּאוֹת לְכַבּוּד הַשְּׁבֶת הוּא מְלַנֶּה אֶת הַקְבִּיָּה, וְהַקְבִּיָּה מְחֻזָּר לּוֹ כְּפִלֵי כְּפִלִים (ח"ב רנ"ה).
- כא**) כָּל הַמוֹסִיף בְּמְאָכְלִים וְתַעֲנוּגִים בַּשְּׁבֶת, מוֹסִיפִין לּוֹ וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִין לּוֹ (תק"ז מו"ח קנ"ה:).
- כב**) שְׁבֵת הִיא שְׂמַחַת הַקְבִּיָּה וְהַשְּׂכִינָה שְׂמַחַת עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים (ח"ג צ"ד:).
- כג**) בַּשְּׁבֶת צָרִיף לְתַקֵּן מְסֻבָּה נְאֻה בְּכֻמָּה כְּרִים וּכְסָתוֹת מְרַקְמוֹת, מְכַל שֵׁישׁ לּוֹ בְּבֵית (ח"ג רע"ב:).
- כד**) בַּשְּׁבֶת וַיּוֹם טוֹב יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחֵרוֹת מְכַל אַמּוֹת הָעוֹלָם וְאֵינֶם יְרֵאִים מְכַל הַמְּצָרִים בְּעוֹלָם (ת"ז מו"ח קנ"ח:).
- כה**) יוֹם הַשְּׁבֶת נִשְׁכַּחִים בּוֹ כָּל הַצַּעַר וְרִגְזוֹ וְדַחַק בְּכָל הָעוֹלָם כִּי הִיא יוֹמָא דְהִילּוּלָא שֶׁל הַקְבִּיָּה (ח"ג צ"ה:).
- כו**) כָּל יְמֵי הַשְּׁבוּעָה מְקַבְּלִים שְׁפַע מִן יוֹם הַשְּׁבֶת (ח"א ע"ה:).
- כז**) אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁזָכוּ לְנַחַל אֶת הַשְּׁבֶת לִירְשַׁת עוֹלָמִים (ח"ב ר"ז:).
- כח**) אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל מִי שְׁזָכָה לְכַבֵּד אֶת הַשְּׁבֶת אֲשֶׁרֵיוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרֵיוּ בְּעוֹלָם הַבָּא (ח"ב ס"ד. ר"ז:).
- כט**) כְּשֶׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת הַשְּׁבֶת בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי, הַקְבִּיָּה קוֹרָא עֲלָיו "עַבְדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" (ח"ב ר"ט:).
- ל**) כָּל מִי שֶׁשׁוֹמֵר הַשְּׁבֶת וּמְכַבֵּד אוֹתוֹ, וּמַעֲנֵג אוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵי כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְבִּיָּה, כֵּף הַקְבִּיָּה נוֹתֵן לּוֹ מְקוֹם נֹחַ לְמַעַלָּה וְנֹחַ בְּמַנּוּחָהּ מִיַּגְיעַת זֶה הָעוֹלָם (תק"ז תיקון ע, קל"א:).
- לא**) כְּמוֹ שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה נַחַת רֹחַ לְהַקְבִּיָּה וּשְׂכִינְתּוֹ בַּשְּׁבֶת, כֵּף עוֹשֶׂה לּוֹ הַקְבִּיָּה וְלִזְוָגָתוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא (ז"ח בתיקונים קל"ז:).
- לב**) שְׁבֵת זְכוּר הַמְּנוּחָה בְּעוֹלָם וְהוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה (ח"ב צ"ב:).
- לג**) בַּשְּׁבֶת וַיּוֹם טוֹב מִתְּלַבְּשֵׁין הַנְּשָׂמוֹת בְּכַתְנֵת אֹר (תק"ז בה"ק י"א:).
- לד**) בַּשְּׁבֶת יֵשׁ לְלִבָּשׁ מְלַבְּשֵׁים לְבָנִים אוֹ בְּגוּנִים נְאִים (ז"ח יתרו ג"א:).
- לה**) לְכָל אֶחָד נוֹתְנִין לוֹ נֶפֶשׁ הַיְתֵרָה לְפִי מְדַרְגָּתוֹ וּמְדָתוֹ (ח"ג רמ"ב:).
- לו**) עַל יְדֵי נִשְׁמָה יְתֵרָה נִשְׁכַּחִים כָּל עֲנִינֵי חַל וְכָל צַעַר וְצָרָה (ח"א מ"ח:).
- לז**) בַּשְּׁבֶת נוֹתְנִין לְאָדָם נִשְׁמָה אַחֲרַת, נִשְׁמָה עֲלִיוֹנָה, נִשְׁמָה שְׂכָל שְׁלֵמוֹת בְּהַ דְּגַמַּת עוֹלָם הַבָּא (ח"ב פ"ח:).
- לח**) כְּשֶׁהַסְטֵרָא אַחֲרָא רּוֹאָה שְׁעָשׂוּ שְׁנוּי לְכַבּוּד שְׁבֵת בְּכָל דְּבָר, בְּלִבוֹשׁ וּמְאָכְל, אֵין לָהֶם רְשׁוּת לְהַתְקַרֵּב (תיקוני זוהר תיקון ר"א, ג"ז:).
- לט**) בַּשְּׁבֶת וַיּוֹם טוֹב אֵין שְׁלִיטָה לְס"מ, וְאֵין לּוֹ שְׁלִיטָה בְּגִיהֶנֶם (ח"ג רמ"ג:).
- מ**) כְּשֶׁבָּרָא הַקְבִּיָּה אֶת הָעוֹלָם לֹא הָיָה יְכוֹל לְהַתְקִים עַד שְׂבָאָה וְשָׂרָה עֲלֵיהֶם שְׁלוֹם שֶׁהוּא הַשְּׁבֶת (ח"ג קע"ו:).
- מא**) שְׁבֵת דְּגַמַּת עוֹלָם הַבָּא הוּא (ח"א מ"ח, ז"ח. בראשית כ"א:).
- מב**) בַּשְּׁבֶת מְצוּי הַשְּׂמִירָה לְעַם הַקְדָּשׁ (ח"ב ר"ה:).
- מג**) כְּמָה מַחְנוֹת מְלֹאכִים מְשׁוֹטְטִין לְכָאן וּלְכָאן לְעֵטֵר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּנִשְׂמוֹת הַיְתֵרוֹת (ח"ב קל"ו:).
- מד**) הַמַּעֲנֵגִים אֶת הַשְּׁבֶת הַקְבִּיָּה נוֹתֵן לָהֶם מְשָׁלוּתָם (תק"ז ג"ח ל"ג:).
- מה**) מְלֹאךְ אֶחָד עוֹמֵד וְאֵינוֹ נוֹתֵן לְהַתּוֹקֵד בְּנֵהר דִּינּוּר אֶת כָּל אֱלוֹ שְׁקִימוֹ עֲנֵג שְׁבֵת כְּרָאוּי (ח"ב רנ"ב:).
- מו**) כְּשֶׁבָּא הַשְּׁבֶת מְלֹאכִים מְעַבְיָרִים מִיִּשְׂרָאֵל כָּל עֶצֶב וַיְגִיעָה וּמְרִירוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכָל כְּעַס (ח"ב רנ"ו:).
- מז**) אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׂרָצָה בְּהֵם הַקְבִּיָּה וְנִתְּן לָהֶם הַשְּׁבֶת שֶׁהוּא קְדֻשָּׁה מְשָׁרָה הַיָּמִים (ח"ב מ"ז:).
- מח**) אֶלְמָלָא שְׁמָרוּ יִשְׂרָאֵל שְׁבֵת רֵאוּיָהּ לֹא שְׁלִטָּה בְּהֵם שׁוֹם אִמָּה וְלִשׁוֹן (ז"ח בשלח ל"ז:).
- מט**) רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּשֶׁהָיָה רּוֹאָה אִמּוֹ מְדַבֵּרַת בַּשְּׁבֶת הָיָה אוֹמֵר לָהּ אִמָּה שְׁתִּקִּי שְׁבֵת הוּא וְאִסּוּר (ח"א ל"ב:).
- נ**) נֶפֶשׁ יְתֵרָה נְתוּסָפָה לְאָדָם בְּיוֹם הַשְּׁבֶת זוֹ רֹחַ הַקְדָּשׁ שְׁשׁוּרָה עֲלָיו, וּמְכַתִּיר לְאָדָם בְּכַתֵּר קְדוֹשׁ, וְהוּא מְאוֹתוֹ רֹחַ שְׁעֵתִיד לְשָׂרוֹת עַל הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא (ז"ח בראשית כ"א:).
- נא**) לְדַבֵּר מְצוּנָה אִפִּי בַּשְּׁבֶת מְצוּנָה לְרוּץ (ז"ח ג"ח. כ"ח:).
- נב**) אֵין לָךְ שְׂבַח וְקְלוֹס לְפָנֵי הַקְבִּיָּה כְּמוֹ שְׂבַחוֹ שֶׁל שְׁבֵת, הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כְּלָם מְשַׁבְּחִין לּוֹ כְּאֶחָד, וּאִפִּילוֹ יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁבֶת מְמַשׁ מְשַׁבַּח לּוֹ (זוהר"ח בראשית כ"ב:).
- נג**) אֵין שְׁטָן וְאֵין מְזִיק שְׁלִיט בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא (ח"ג רע"ג:).
- נד**) לֹא זְוָה שְׂכִינָה מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל שְׁבֵתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים וְאִפִּילוֹ בַּשְּׁבֶת דְּחַל (ח"ג קע"ט:).